

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a JUDr. Petra Kuchynky ve věci

žalobce: P. C., narozen X. XX. XXXX, P.,
zastoupený: JUDr. Danielem Balounem, advokátem,
se sídlem Václavská 12, 339 01 Klatovy

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, 301
00 Plzeň

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 07. 2019, č. j. PK-ŽP/10200/19,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Rozhodnutím Městského úřadu Přeštice (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 26. 3. 2019, č. j. PR-OSD-SKK/6177/2019 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona č. zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání (dále též „zákon na ochranu zvířat“),

kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 16. 9. 2017 kolem 18.05 hodin v prostoru garáží v ul. P. v P. nedostatečně zajistil jednoho ze svých dvou psů rasy německý ovčák neupoutaných na vodítku, přičemž v inkriminované chvíli držel jednoho ze svých psů za obojek a tento pes následně kousl psa rasy brakýř jezevčíkovitý, kterého zde se svým dalším psem jack russel teriér venčila paní J. T., která oba své psy vedla na vodítku. Napadený pes paní T. byl následně ošetřen ve veterinární ordinaci MVDr. K. a MVDr. K.. Paní T. uplatnila v přestupkovém řízení nárok na náhradu škody způsobené uvedeným přestupkem ve výši 459 Kč spočívajících ve výlohách za veterinární ošetření a léky pro svého psa. Za to byla žalobci rozhodnutím správního orgánu I. stupně uložena pokuta ve výši 500 Kč, povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč a rovněž povinnost nahradit poškozené škodu způsobenou přestupkem ve výši 459 Kč.

2. K žalobcovu odvolání pak žalovaný Krajský úřad Plzeňského kraje rozhodnutím ze dne 22. 07. 2019, č. j. PK-ŽP/10200/19 (dále též „napadené rozhodnutí“) částečně změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že uznal žalobce vinným z přestupku dle § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat, kterého se z nedbalosti dopustil dne 16. 9. 2017 kolem 18.05 hodin v prostoru garáží v ul. P. v P. tím, že se svým psem rasy německý ovčák přistoupil k J. T. a svým verbálně-agresivním útokem vůči ní předal svému psovi signál k útoku či jiné stresové reakci, přičemž tento pes zaútočil na psa paní T. rasy brakýř jezevčíkovitý. Ve zbytku pak rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žaloba

3. Žalobce nejprve namítl zmatečnost napadeného rozhodnutí, jelikož žalovaný ve výrokové části napadeného rozhodnutí nesprávně označil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které přezkoumával a změnil. Ve výroku je totiž jasně označeno předchozí rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci, které však bylo již dříve zrušeno.
4. Dále žalobce namítl, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný opomenul totiž výpověď svědka nezletilého D. H., který původně vyloučil kousnutí psa poškozené psem žalobce. Žalovaný nezohlednil nezletilost a ovlivnitelnost nezletilých svědků, která se právě projevila ve změně výpovědi nezletilého D. H., který byl navíc jediným k poškozené nepřibuzným očitým svědkem celé události.
5. Samotné tvrzené kousnutí žalovaný označil za nepodstatné, přestože útok psa měl spočívat jen a pouze v kousnutí a přestože právě na něm Ústřední veterinární správa založila své odborné vyjádření. Pokud ke kousnutí nedošlo, není prokázán ani útok. Ústřední veterinární správa vztah mezi jednáním žalobce a chováním jeho psa hodnotila jen v rovině hypotézy, žalovaný jej však bez dalšího považoval za fakt. Ústřední veterinární správa ve svém vyjádření suplovala orgán přestupkového řízení, včetně hodnocení věci po právní stránce, přesto žalovaný její závěry přejal. Žalovaný též změnil den, kdy mělo dojít ke skutku z 15. 9. 2017 na 16. 9. 2017. Tím došlo ke zlepšení pozice poškozené, neboť původní datace spojená s prodlevou návštěvy u veterináře, zpochybňovala buď samotné zranění napadeného zvířete, nebo jeho způsobení psem žalobce. Navíc žalobce poukázal na to, že Ústřední veterinární správa ve svém odborném vyjádření vyslovila pouhou domněnku, že jeho pes mohl z jeho jednání nabýt dojmu, že se od něj očekává, aby vzniklou situaci (tj. konflikt mezi ním a poškozenou paní T., pozn. soudu) nějak řešil, ale žalovaný tuto hypotézu již bez dalšího vydává za jednoznačný a prokázaný fakt, když konstatoval, že svému psu signál fakticky předal. Ústřední

veterinární správa si ve svém hodnocení po právní stránce vybírá jen ty důkazy, které jsou v jeho neprospěch. V případě mezer ve skutkovém ději se uchyluje k tomu, že je sama vyplňuje vlastními úvahami, které ovšem nemají oporu v provedených důkazech, jde např. o její úvahy o agresivitě, přičemž není prokázáno, že žalobce byl agresivní, pokud ano, tak v jaké míře, zda byl jeho pes agresivní atd. Žalobce je přitom ročník 1948, zcela určitě pak sedmdesátiletý senior není objektivně schopen nějaké agrese, která by byla pokynem k útoku jeho psa. Vyjádření Ústřední veterinární správy je tak pouhou spekulací, na jejímž základě ovšem nelze vyslovit vinu žalobce. Navíc je vnitřně rozporné, když na jednu stranu uvádí, že jednání lze kvalifikovat jako týrání, současně ale obsahuje i tvrzení, že je toto jednání třeba kvalifikovat jako týrání.

6. Žalobce následně uvedl, že i kdyby k útoku jeho psa na psa poškozené došlo, mohlo se jednat o reakci vyprovokovanou psem poškozené nebo celou řadou jiných podnětů, které přicházely do úvahy a nebyly vyloučeny. V minulosti ostatně poškozená opakovaně, asi dvacetkrát procházela v bezprostřední blízkosti kolem jeho psů při jeho práci kynologického cvičitele bez toho, aniž by své štěkající a dotírající psy, kteří byli zjevně ve stresu, jakkoli na vodítku zkrátila. Toto jednání poškozené v situaci, kdy se žalobce musel věnovat svému klientovi, vyznívalo doslova jako provokace.
7. Nadto žalobce poukázal i na to, že svědkyně zvěrolékařka konstatovala, že nelze s přesností uvést příčinu zranění. Podle výpovědi svědků mohl být pes poškozené zraněn kopem žalobce, který chránil svého psa. Pokud by pes žalobce kousl psa poškozené, vážně by jej zranil, či dokonce usmrtil. Nic z toho se však nestalo, o čemž svědčí výpověď poškozené, podle níž napadeného psa odvedla domů a poté šla incident oznámit Městské policii Přeštice. Za vážnějších okolností by musela urychleně vyhledat odbornou pomoc. Žalobce svého psa dostatečně zajistil, když jej pevně držel za obojek. Jeho pes se tedy k napadenému psu nemohl přiblížit. Iniciativa tak musela pocházet ze strany psa poškozené. Žalobce navrhl k objasnění data první návštěvy napadeného psa u veterinárního lékaře záznam z elektronické evidence rentgenových vyšetření. Rovněž navrhl ustanovit znalce s kynologickou specializací.
8. Pokud by se správní orgány důsledně zabývaly výpověďmi svědků ze dne 3. 1. 2008, zjistil by, že tito popsují časový sled událostí jinak než poškozený a jednoznačně se shodují, že žalobce měl nejprve psa poškozené kopnout, až pak mělo dojít ke kousnutí. Nelze přitom souhlasit se žalovaným, že tento sled událostí není pro uznání jeho viny rozhodující. Žalobce je osobou, která se velmi úspěšně věnuje výchově psů, proto je nutno vyloučit, že by psa poškozené kopnul se záměrem mu ublížit. Naopak. Za dané konfrontační situace, která byla zjevně vyústěním předchozích konfliktů a která se odehrála toliko v rovině mezi osobami, nikoli mezi žalobcem a psem, je jediné logickým ta skutková verze, podle níž pes paní poškozené, ačkoliv na vodítku, se přiblížil do bezprostřední blízkosti žalobcova psa, přičemž žalobce ve snaze předejít kousnutí, které by pro psa poškozené mělo fatální následky, reflexivním pohybem nohy odstrčil psa poškozené. Tento pohyb snad sice mohl být vnímán jako kopnutí, ale ve skutečnosti šlo o instinktivní jednání žalobce, kterým předešel závažnějšímu následku, jenž hrozil v důsledku toho, že poškozená nedostatečně držela svého psa. Tímto jednáním v krajní nouzi pak lze případně vysvětlit ono zhmoždění, o němž hovořila svědkyně MVDr. K., bylo-li ovšem vůbec žalobcem způsobeno.
9. Podle žalobce o tom, že k útoku jeho psa na psa poškozené nedošlo, svědčí i další skutečnosti. Pokud by totiž skutečně jeho německý ovčák kousl psa rasy brakýř

jezevčíkovitý, ten by takový útok pravděpodobně nepřežil, nebo měl vážná zranění, pravděpodobně by měl i krvácivé zranění, což pes poškozené neměl. I sama poškozená potvrdila, že na jejím psu nebyly naopak vidět žádné známky zranění. Pokud by navíc byl její pes skutečně zraněn, jistě by jej poškozená nenechala trpět a okamžitě by vyhledala odbornou pomoc. Poškozená šla místo toho věc nejprve oznámit městské policii.

10. Žalobce dále popsal i své pochybnosti ohledně příčinné souvislosti ve skutkovém ději prezentovaném v napadeném rozhodnutí. Ze skutkových zjištění totiž jednoznačně vyplývá, že žalobce měl svého psa celou dobu pod kontrolou, když jej pevně držel za obojek. Ke kousnutí tedy mohlo dojít jedině tak, že se k jeho psu přiblížil pes poškozené. Pokud by i poškozená měla svého psa pod kontrolou, proběhla by celá událost jen mezi nimi, nikoli mezi jejich psy. Žalobce se táže, proč paní poškozená, když proti ní, jak uvádí, použil žalobce nevhodná slova, neodešla a místo toho nechala svého vystresovaného psa štěkat a dotírat na jeho klidného psa? Bylo to nutné? Není to jednání, které žalobce vnímá jako opětovnou provokaci, štvání zvířat proti sobě?
11. Rovněž z hlediska zavinění byl žalobce oprávněn předpokládat, že i poškozená bude mít své psy zajištěné na vodítku a že se tedy nedostanou do bezprostřední blízkosti jeho psů. Měřítkem nedbalosti je zachování určité míry opatrnosti, přičemž žalobce zachoval ve vztahu k psům potřebnou míru opatrnosti, když svého psa zajistil a znemožnil mu pohyb, rozhodně tedy nejednal nedbale. Pokud by tak učinila i poškozená, ke kontaktu mezi psy by nedošlo.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný ve vyjádření sdělil, že písařskou chybu v označení rozhodnutí správního orgánu I. stupně opravil ve zvláštním rozhodnutí. Žalovaný se rovněž zabýval podaným vysvětlením svědka H. před orgánem městské policie. Svědek H. kousnutí nevyloučil a poškození zvířete (včetně kousnutí) není znakem skutkové podstaty přestupku podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat proti týrání. Útok psa žalobce na psa poškozené v důsledku žalobcovy slovní agrese byl v řízení prokázán. Závěr o štvání zvířat plyne ze závazného odborného vyjádření Ústřední veterinární správy. Datum přestupku se upřesnilo až před správním orgánem I. stupně, což tehdy žalobce uznal. Výpovědi svědků byly věrohodné a shodovaly s výpovědí poškozené. Svědkům bylo v době události deset let, takže byli schopni řádně vypovídat.
13. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Jednání před soudem

14. V rámci jednání konaného dne 27. 1. 2021 žalobce setrval na žalobě, kterou ústy svého zástupce v podstatných bodech reprodukoval. Sám žalobce popsal své dlouholeté zkušenosti s kynologií, vysvětlil, že se žalobou brání právě proto, že přestupek měl být spáchán v oblasti jeho odbornosti, s čímž zásadně nesouhlasí. Dále žalobce vyložil svůj pohled na vytváření pouta mezi psem a jeho pánem, přičemž zdůraznil, že jeho psi jsou dobře vychovaní a poslušní, což navrhl prokázat svým videozáznamem, zatímco poškozená své psy dle jeho mínění nevychovává správně, a tím je vystavuje neustálým stresovým situacím. Podle jeho přesvědčení jsou skutková zjištění správních orgánů mezerovitá a nesprávná. Právě tyto mezery navrhl naplnit svým účastnickým výsledkem. Kromě toho setrval na svém návrhu na vypracování znaleckého posudku z oboru kynologie za účelem prokázání jeho tvrzení, že psa může k agresivní reakci vést i jiný

podnět než verbálně-agresivní konflikt jeho pána.

15. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, setrval na svém vyjádření k žalobě a uvedl, že důkazní návrhy učiněné žalobcem jsou podle jeho názoru irelevantní, neboť se mýlí s podstatou projednávané věci.

Posouzení věci krajským soudem

16. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
17. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
18. Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Přeštice oznámení o přestupku, kterého se měl dopustit žalobce tím, že dne 15. 9. 2017 v 18.05 hodin v P. ulici v P. v prostoru garáží nezajistil dostatečně svého psa rasy německý ovčák, který, ač byl držen žalobce za obojek, kousl psa poškozené, rasy brakýř jezevčíkovitý, jenž byl veden poškozenou na vodítku. Dále měl žalobce psa poškozené nakopnout. Pes poškozené byl vyšetřen veterinárním lékařem, MVDr. K.. Správní orgán I. stupně požádal o odborné vyjádření Krajskou veterinární správu Státní veterinární správy pro Plzeňský kraj, které následně dne 27. 10. 2017 obdržel. Z odborného vyjádření plyne, že jednání žalobce lze kvalifikovat jako týrání ve smyslu § 4 odst. 1 písm. w) zákona na ochranu zvířat. Správní orgán I. stupně zahájil se žalobcem řízení o přestupku dle § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat a nařídil ve věci ústní jednání, kterého se kromě žalobce zúčastnili dva svědci, nezletilý T. T. a nezletilý D. H.. Z ústního jednání byl sepsán protokol.
19. Správní orgán I. stupně následně vydal rozhodnutí, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat. Toho se vědomě dopustil tím, že dne 15. 9. 2017 kolem 18.05 hod. v prostoru garáží v ul. Příkrá v obci Přeštice nedostatečně zajistil jednoho ze svých dvou psů rasy německý ovčák, neupoutaných na vodítku, kdy v inkriminované chvíli držel jednoho ze svých psů za obojek, kdy tento pes následně kousl psa rasy brakýř jezevčíkovitý, kterého zde se svým dalším psem rasy jack russel teriér venčila poškozená. Tímto jednáním žalobce porušil § 1 odst. 1, § 2 odst. 1 a § 4 odst. 1 písm. w) zákona na ochranu zvířat, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 27 odst. 1 písm. b) citovaného zákona. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 500 Kč, povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč a povinnost zaplatit poškozené náhradu škody ve výši 459 Kč.
20. Na základě žalobcem podaného odvolání bylo výše uvedené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení, neboť žalovaný dospěl k závěru, že se žalobce nedopustil týrání dle § 4 odst. 1 písm. w) zákona na ochranu zvířat, nýbrž dle § 4 odst. 1 písm. f) citovaného zákona. V následném řízení správní orgán I. stupně změnil právní kvalifikaci předmětného skutku, a to tak, že se jedná o přestupek týrání zvířat dle § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat, jelikož žalobce svým jednáním měl porušit § 4 odst. 1 písm. f) citovaného zákona, a rovněž dospěl k závěru, že se skutek stal dne 16. 9. 2017 a nikoli dne 15. 9. 2017. Dne 18. 7. 2018 a 7. 8. 2018 se konala ve věci opětovně ústní jednání.

21. Následně bylo dne 20. 3. 2019 vydáno správním orgánem I. stupně rozhodnutí č. j. PR-OSD-SKK/6177/2019, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat, kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 16. 9. 2017 kolem 18.05 hodin v prostoru garáží v ul. Příkrá v obci Přeštice nedostatečně zajistil jednoho ze svých dvou psů rasy německý ovčák, neupoutaných na vodítku, kdy v inkriminovanou chvíli držel jednoho ze svých psů za obojek, kdy tento pes následně kousl psa poškozené rasy brakýř jezevčíkovitý. Tímto jednáním žalobce porušil § 4 odst. 1 písm. f) zákona na ochranu zvířat, byla mu uložena pokuta ve výši 500 Kč, povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč a povinnost uhradit poškozené škodu za veterinární ošetření ve výši 459 Kč.
22. Proti rozhodnutí si podal žalobce dne 11. 4. 2019 odvolání, na základě kterého bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 7. 2019 rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 20. 3. 2019 částečně změněno a ve zbytku potvrzeno. Změněna byla výroková část týkající se popisu skutku, a to tak že původní popis skutku spočívající v nedostatečném zajištění vlastního psa a kousnutí psa poškozené nahradil žalovaný tím, že žalobce svým verbálně agresivním útokem vůči poškozené dal signál svému psovi k útoku na psa poškozené J. T.. Nově byl tedy žalobce „*uznán vinným z přestupku dle § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat proti týrání, kterého se z nedbalosti dopustil dne 16. 09. 2017 kolem 18:05 hodin v prostoru garáží v ul. Příkrá v obci Přeštice tím, že se svým psem rasy německý ovčák přistoupil k pí J. T., nar., trvale bytem, a svým verbálně-agresivním útokem vůči pí. T. předal svému psovi signál k útoku či jiné stresové reakci, přičemž tento pes zaútočil na psa pí. T. rasy brakýř jezevčíkovitý.*“
23. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.
24. Podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat platí: „*Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že týrá zvíře nebo utýrá zvíře.*“
25. Dle § 4 odst. 1 písm. f) zákona na ochranu zvířat se za týrání považuje: *cvičit nebo zkoušet zvíře na jiném živém zvířeti, s výjimkou výcviku loveckého dravce, používat jiných živých zvířat jako lákadel nebo nástrah, aniž by to vyžadoval lov, štvát zvířata proti sobě, aniž by to vyžadoval lov, výcvik nebo použití ovčáckého nebo pasteveckého psa, příprava zvířete k jeho vypuštění do volné přírody nebo k činnosti uvedené v § 14 odst. 8.*
26. Žaloba není důvodná.
27. V první žalobní námitce žalobce vytkl napadenému rozhodnutí zmatečnost, která měla dle jeho názoru spočívat v tom, že v jeho výrokové části je uvedena identifikace zcela jiného rozhodnutí správního orgánu I. stupně, než proti kterému směřovalo žalobcovo odvolání. Napadeným rozhodnutím tak bylo částečně měněno a ve zbytku potvrzeno zcela jiné rozhodnutí.
28. Žalobci lze v této námitce dát za pravdu potud, že skutečně ve výrokové části napadeného rozhodnutí je uvedena nesprávná identifikace rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když je zde uvedeno rozhodnutí Městského úřadu Přeštice ze dne 4. 1. 2018, č. j. PR-OSD-SKK/387/2018, ačkoliv správné označení rozhodnutí správního orgánu I. stupně je rozhodnutí Městského úřadu Přeštice ze dne 20. 3. 2019, č. j. PR-OSD-SKK/6177/2019. Toto správné označení se však nachází v záhlaví napadeného rozhodnutí a rovněž z celého kontextu věci je zcela evidentní, jaké rozhodnutí bylo napadeným rozhodnutím částečně změněno a ve zbytku potvrzeno. Zejména je však třeba uvést, že uvedená písařská chyba byla procesně řádným způsobem odstraněna prostřednictvím opravného rozhodnutí

vydaného žalovaným dne 7. 10. 2019, č. j. PK-ŽP/13400/19.

29. Přisvědčit nebylo možno ani žalobcově námitce nedostatečně zjištěným skutkovým stavem. Žalobce tuto svou námitku formuloval jako sestávající se z celé řady dílčích námitek, a proto i soud postupně tyto dílčí námitky vypořádá.
30. Nelze tak především souhlasit, že výpověď nezletilého svědka H. zůstala opomenuta. Svědek H. byl procesně řádně, tj. za přítomnosti zákonného zástupce a pracovnice OSPOD, vyslechnut dne 3. 1. 2018. V rámci této výpovědi uvedený svědek jednoznačně popsal, že žalobcův pes kousl psa poškozené. Naráží-li pak žalobce na úřední záznam Městské policie Přeštice ze dne 21. 9. 2017, ve kterém se uvádí, že tento svědek Ing. F. sdělil, že neviděl, že by žalobcův pes kousl psa poškozené, je především nutno přihlédnout k tomu, že se jedná právě a pouze o úřední záznam, ve kterém jsou shrnuty poznatky, které policisté získali v rámci zajišťování okruhu skutečností důležitých pro přestupkové řízení. Jako takový nemá sám o sobě důkazní hodnotu, a to již proto, že není zajištěna verifikace správnosti a úplnosti zachycené výpovědi, nejsou splněny všechny potřebné záruky, že svědecká výpověď proběhne procesně řádně atd. Dále rovněž není výstižné tvrzení žalobce, že svědek H. dle úředního záznamu *vyloučil*, že by jeho pes kousl psa poškozené. V úředním záznamu se toliko uvádí, že svědek *neviděl*, že by psa poškozené kousl. Tyto výroky očividně nejsou shodné. Konečně, což je ovšem nejpodstatnější, není otázka samotného kousnutí z hlediska naplnění znaků skutkové podstaty přestupku, jehož spácháním byl žalobce uznán vinným, nejdůležitější. Znak objektivní stránky tohoto přestupku totiž spočívá v poštvání zvířete proti jinému zvířeti, z hlediska zavinění nedbalostní. Samo kousnutí není součástí znaků skutkové podstaty tohoto přestupku.
31. Rovněž nelez přisvědčit tvrzení, že vyjádření Ústřední veterinární správy Státní veterinární správy, ze kterého správní orgány vyšly při právní kvalifikaci přestupku, bylo založeno na tom, že došlo ke kousnutí. V příslušném vyjádření ze dne 3. 6. 2019 je kousnutí zmíněno jen jako rekapitulace průběhu událostí. Klíčová je však až následující část vyjádření, podle níž: *„ÚVS tak trvá na svém stanovisku, že účastník řízení svým chováním reakci svého německého ovčáka podnítil. Je všeobecné známo, ve výcviku psů využíváno a bezpočtem praktických studií podpořeno, že pes velmi dobře reaguje na duševní rozpoložení a řeč těla svého pána. Pokud tedy účastník řízení svým chováním dal najevo svou nevoli a byl vůči paní T. (byť jen verbálně) agresivní, předal svému psovi jasný signál k útoku či jiné stresové reakci.“* (zvýraznění připojil soud). Gros tohoto vyjádření tedy spočívá v předání signálu k útoku nebo jiné stresové reakci. Právě to lze považovat za součást znaků skutkové podstaty přestupku, jehož spácháním byl žalobce uznán vinným, jde konkrétně o naplnění znaku *týrat zvíře* ve smyslu § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat proti týrání v podobě onoho *štvání zvířat proti sobě* dle § 4 odst. 1 písm. f) zákona na ochranu zvířat proti týrání. Způsob samotného útoku, totiž zda byl proveden ve formě kousnutí nebo v jiné představitelné formě, již není rozhodující. Je však současně třeba říct, že soud nemá pochybnosti, že ve skutečnosti opravdu došlo i ke kousnutí psa poškozené, svědčí o tom výpovědi obou očitých svědků (H. a T.) a také nález veterinární lékařky MVDr. K., která také v rámci své výpovědi ve správním řízení potvrdila, že pes poškozené měl kousnou ránu bez krváčení. Jak už ale bylo vysvětleno výše, není to v projednávané věci z hlediska právní kvalifikace přestupku klíčové zjištění.
32. Ani pochybnosti o datu spáchání přestupku nejsou v projednávané věci namístě. Je pravdou, že v úředním záznamu Městské policie i jí zpracovaném oznámení o přestupku se objevuje datum 15. 9. 2017, ale jak je uvedeno již v napadeném rozhodnutí, jedná se tu

toliko o chybu v psaní, která pak následným kopírováním tohoto nesprávného údaje byla obsažena i v následujících listinách včetně prvního rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 8. 1. 2018. Geneze i vypořádání tohoto pochybení jsou obsaženy na straně 8 napadeného rozhodnutí včetně zjištění, že i sám žalobce na jednání konaném dne 18. 7. 2018 akceptoval, že se skutek odehrál dne 16. 9. 2017. To soud ze správního spisu ověřil, přičemž zjistil, že žalobce uvedl: „*Ten den, zda to bylo 15. 9. 2017 nebo 16. 9. 2017 já již nevím a není to podstatné (...)*“. Protože se soud plně ztotožňuje s příslušnou částí odůvodnění napadeného rozhodnutí, pro stručnost na ni odkazuje. Nad rámec tohoto odůvodnění pak jen konstatuje, že nesouhlasí s žalobcovým tvrzením, že tato změna zlepšila pozici poškozené, protože jinak by vyvstaly pochybnosti v souvislosti s tím, že veterinárního lékaře se svým psem navštívila 16. 9. 2017, protože mělo-li dojít k přestupku již 15. 9. 2017, znamenalo by to, že nechala svého psa jeden den trpět, případně k jeho zranění došlo i jinak. Sama veterinární lékařka MVDr. K. totiž v rámci svého výsledku konaného dne 7. 8. 2018 uvedla, že pro zhmoždění, které ošetřila u psa poškozené, je typické to, že se vzhledem k tomu, že nekrvácí, může projevit až v několika následujících dnech, např. zhoršenou hybností postiženého zvířete. Čili ani z toho, že by poškozená případně navštívila veterinární ordinaci až den po incidentu, v jehož rámci měl být její pes atakován, by nebylo bez dalšího možno vyvozovat ty závěry, které žalobce prezentuje v žalobě.

33. Jak už soud poznamenal výše, svědecká výpověď svědka H. byla v řízení provedena procesně správně i s ohledem na to, že jde o nezletilou osobu; totéž pak platí pro výslech svědka T.. Není pak zcela jasné, co má žalobce na mysli tvrzením, že správní orgány nereflektovaly, že se jedná o nezletilé osoby. Naopak, správní orgány této skutečnosti náležitě přizpůsobily svůj postup. Skutkové závěry, ke kterým správní orgány v projednávané věci dospěly, pak nestojí pouze na výpovědi těchto svědků, ale plynou i z dalších, v řízení provedených důkazů. Všechny tyto důkazy byly řádně zhodnoceny zcela v intencích zásady volného hodnocení důkazů, a z tohoto pohledu proto není dle názoru soudu správním orgánům co vytknout.
34. Namítá-li žalobce, že správní orgány v jeho případě rozhodly pouze s odkazem na stanovisko veterinární správy, nelze tomu přisvědčit. Naopak, z napadeného rozhodnutí je zcela evidentní, že žalovaný se zabýval splněním všech znaků skutkové podstaty přestupku, jehož spácháním byl žalobce shledán vinným (k tomu srovnej zejména str. 8 – 9 napadeného rozhodnutí), přičemž stanovisko Ústřední veterinární správy Státní veterinární správy bylo použito pouze pro posouzení otázky, jaké jednání může naplnit znaky týrání zvířete ve smyslu § 4 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání. Není pravdou, že by prostřednictvím tohoto vyjádření byla nahrazována jiná potřebná zjištění odůvodňující závěr o vině žalobce. Z toho důvodu soud považuje žalobcovu argumentaci, ve které se poměrně obsáhle vymezuje vůči „hodnocení skutkového stavu“ Ústřední veterinární správou, za mimoběžnou s předmětem řízení. Nebylo věcí Ústřední veterinární správy Státní veterinární správy, aby hodnotila skutkový stav věci, a správní orgány hodnotily skutkový stav věci samostatně, o čemž svědčí odůvodnění napadeného rozhodnutí.
35. Žalobce následně rovněž poměrně obsáhle polemizuje se skutkovými závěry, ke kterým správní orgány dospěly. Soud nicméně před vypořádáním těchto dílčích námitek předesílá, že dospěl k závěru, že skutkové závěry, k nimž správní orgány v projednávané věci dospěly, jsou správné a rovněž podložené důkazními materiály obsaženými ve správním

spise.

36. Jinak než jako flagrantně nesprávnou nelze hodnotit žalobcovu poznámku, podle níž sedmdesátiletý senior není „zcela objektivně“ schopen jakékoli agrese. Za notorietu soud považuje naopak poznatek, že samotné dosažení určité věkové hranice nijak bez dalšího neovlivňuje schopnost jakéhokoli lidského jedince k agresi.
37. Pokud jde o žalobcovo tvrzení, že i kdyby souhlasil s tím, že jeho pes napadl psa poškozené, není ještě postaveno na jisto, že se tak stalo jediné a pouze z důvodu jeho agresivity, protože je tu celá řada jiných podnětů, které by přicházely v úvahu a které nebyly vyloučeny, konstatuje soud, že předmětem správního řízení a ani přestupkového řízení není vyloučení všech v úvahu snad přicházejících eventualit, jak se mohly věci myslitelně snad seběhnout. Účelem přestupkového řízení je v první řadě řádné zjištění skutkového stavu věci a posouzení přestupkové odpovědnosti konkrétní osoby. To se v tomto případě bezezbytku stalo. Skutečnost, že to byl žalobce, kdo se dne 16. 9. 2017 rozhodl poškozenou konfrontovat, přestože se přímo nemuseli potkat, ostatně připustil sám žalobce i během svého vystoupení v rámci jednání před soudem. Uvedl, že byl dlouhodobě iritován způsobem, kterým poškozená pečuje o své psy, kteří na něj vždy z dálky 30 až 40 metrů štěkali, a toho dne, kdy poškozenou viděl venčit své psy, kteří na něj opět začali zdáli štekat, se rozhodl za ní přijít a své výhrady jí sdělit tváří v tvář. Bylo přitom jednoznačně prokázáno, že žalobce měl své psy nezajištěny vodítkem, jednomu přikázal, aby na něj čekal a s druhým, kterého držel za obojek, se vypravil za poškozenou, aby jí sdělil své výhrady. Bylo to tedy zcela nepochybně on, kdo celý konflikt vyvolal a následně verbálně eskaloval, to ostatně připouští i v žalobě, v níž uvádí: *„Ano, žalobce možná vyslovil nevhodná slova, to už si nyní přesně nepamatuje, ale mezi vyslovením nevhodných slov a agresivitou je podstatný rozdíl.“* Pokud soud přehlédne, že slovní agrese je vedle fyzické agrese druhou typickou formou agrese, zůstává podstatným, že verbální útok žalobce na poškozenou byl zcela nepochybně prokázán svědeckými výpověďmi (ze správního spisu je koneckonců evidentní, že vztah žalobce k poškozené je emočně silně zatížen a je dlouhodobě konfliktní). Byl to rovněž žalobce, který se i přes to, že na něj psi poškozené zdáli štěkali, rozhodl za poškozenou vydat rovněž se svým psem, německým ovčákem. Soud je přesvědčen, že žalobce, navíc coby zkušený kynolog, si mohl být vědom, že tím svého psa vystavuje stresové situaci, která může vyústit v nepředvídatelné, impulzivní jednání zvířete. Celá situace byla pozorována dvěma očitými svědky, kteří ji popsali. Vyústila pak v napadení psa poškozené psem žalobce, které si vyžádalo veterinární léčbu, o níž také nejsou pochybnosti. Jinak řečeno, ze správního spisu, ale ani z tvrzení žalobce nevyplývá, že by existoval nějaký jiný stresový podnět, který mohl vyvolat agresi žalobcova psa. V tomto směru jsou žalobcova tvrzení, podle nichž *„je zde celá řada jiných podnětů, které by přicházely do úvahy“*, jen polemikami bez vazby na skutková zjištění. Pochybnosti o skutkovém průběhu celého incidentu tedy neexistují, tím méně takové, které by vyvolaly nutnost postupovat podle zásady *in dubio pro reo*, které se žalobce rovněž dovolává.
38. Tyto pochybnosti pak nevyvolává ani žalobcovo tvrzení, že psa poškozené nohou instinktivně odstrčil, aby zabránil kontaktu mezi ním a jeho psem, čímž vysvětluje zmínky obou očitých svědků, kteří hovořili o tom, že psa poškozené kopnul. Z této skutečnosti totiž nelze za skutkové situace, která byla v projednávané věci zjištěna, dovodit, že by zranění psa poškozené mohlo být způsobeno tímto „odstrčením“, neboť MVDr. K. i s odkazem na recept vystavený po ošetření psa poškozené dne 16. 9. 2017, který je rovněž součástí spisu, hovořila jednoznačně o kousném poranění, tj. poranění

způsobeném kousnutím, nikoli jen jakýmsi reflexivním pohybem nohy.

39. Ani dalším tvrzením, jejichž prostřednictvím žalobce polemizuje se skutkovými závěry správních orgánů, nelze přisvědčit. Tvrzení, že pokud by žalobcův německý ovčák skutečně kousl psa poškozené rasy brakýř jezevčíkovitý, ten by takový útok pravděpodobně nepřežil, je pouhou spekulací. Již z toho, že psu poškozené bylo způsobeno jen nekrvácivé zranění, je zjevné, že útok nebyl žalobcovým psem veden nejvyšší možnou intenzitou, což však nic nemění na naplnění skutkové podstaty příslušného přestupku, neboť způsobený následek není součástí jeho objektivní stránky. Rovněž v tom, že poškozená věc hlásila Městské policii Přestice dříve, než nechala svého psa ošetřit, nelze spatřovat okolnost pro věc významnou, neboť, jak už soud rovněž uvedl, MVDr. K. při svém výslechu sdělila, že zhmoždění, které pes poškozené utrpěl, je typické tím, že se může projevit až po několika dnech.
40. Nelze dále akceptovat tvrzení žalobce, že z důkazů provedených správním orgánem plyne „nesporné zjištění“, že on měl svého psa po celou dobu pod kontrolou. Nic takového zjištěno nebylo. Naopak, byl to žalobce, kdo neměl své psy na vodítku. Až kuriózně v této souvislosti působí žalobcova výtky vůči poškozené, že si své psy na vodítku „nezkrátila“, když na něj štekali, což na žalobce působilo „doslova jako provokace“. Žalobce neměl žádný racionální důvod k poškozené se svým psem za dané situace chodit, tím méně, pokud se cítil štekáním jejích psů provokován a způsobem, kterým poškozená své psy chová, dlouhodobě iritován. Ještě méně srozumitelný je pak důvod, proč se za poškozenou a jejími štekajícími psy vydal sám se svým psem, když druhého nechal na místě, odkud vyrazil, a to i nyní bez vodítka, přičemž psa držel jen za obojek. Nebylo tehdy povinností poškozené před žalobcem prchat, čehož se domáhá ve své žalobě, když se táže, proč paní poškozená sama z místa konfrontace neodešla. Bylo především na žalovaném, aby řádně zajistil svého psa, což neučinil.
41. Konečně, soud nepřisvědčil ani námitkám žalobce vztahujícím se k míře jeho zavinění. Soud se ztotožňuje s hodnocením správních orgánů obou stupňů, že předmětný přestupek byl spáchán z vědomé nedbalosti ve smyslu § 15 odst. 3 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Podle tohoto ustanovení je přestupek spáchán z nedbalosti, pokud pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Žalobce si nepochybně byl vědom, že může dojít ke konfliktu mezi psy, žalobce je kynologem, o chovu psů má hluboké znalosti, které ostatně prezentoval i během jednání soudu. Proto není pochyb o tom, že si byl vědom, že vyhrocený konflikt mezi majiteli psů se může projevit i v chování těchto psů navzájem. Toto riziko bylo nepochybně zvýšeno i tím, že psi poškozené štekali, tím spíše nebyl důvod, aby k nim žalobce vůbec bral i svého psa. V tom, že sám svého psa nedostatečně zajistil, když jej neměl upnutého ani na vodítku, byl naplněn i znak toho, že bez přiměřených důvodů spoléhal, že k ohrožení či porušení zákonem chráněného zájmu nedojde. Zavinění pak není možno přenášet na poškozenou tím, že ona nezachovala náležitou péči o své psy: ti byli upnutí a nebyla to poškozená, kdo žalobce vyhledala, aby mu vytkla způsoby jeho péče o psy.
42. Soud zamítl důkazní návrhy, které žalobce vznesl jak ve své žalobě, tak v rámci jednání před soudem. Jde-li o návrh na provedení svého účastnického výslechu, žalobce nebyl schopen konkretizovat, jaké skutkové okolnosti projednávané věci zamýšlel tímto důkazním prostředkem objasnit. Omezil se pouze na tvrzení, že skutková zjištění

správního orgánu jsou mezerovitá a jeho výslech by měl tedy sloužit k jejich překonání. Soud se však, jak je patrné ze shora uvedeného odůvodnění, neztotožnil se žalobcovým tvrzením, že by skutková zjištění obsažená v napadeném rozhodnutí byla nedostatečná, neztotožnil. Proto neshledal ani důvod provádět důkaz žalobcovým účastnickým výslechem; žalobci však současně dal v průběhu jednání široký prostor k vlastnímu vyjádření k projednávané věci, který žalobce využil. Soud zamítl i žalobcův návrh na zpracování znaleckého posudku z oboru kynologie. Ten měl dle žalobce sloužit k prokázání jeho tvrzení, že spouštěči útoku psa nemusejí být jen agresivně-verbální projevy jeho pána vůči jiné osobě. Důkaz takového tvrzení by ovšem do věci nepřinesl žádná podstatná skutková zjištění, neboť v ní není pochyb o tom, jak se konflikt mezi žalobcem a poškozenou seběhl. Žalobce přitom netvrdil žádnou jinou skutkovou okolnost, která snad mohla jeho psa vyprovokovat k útoku proti psu poškozené a měla by oporu ve skutkových zjištěních. Jinými slovy, zjištění, které by mohlo vyplynout ze znaleckého posudku, jehož zpracování žalobce navrhl, totiž že psi mohou výpadem reagovat i na jiný podnět než jen na verbálně-agresivní projev svého pána, by bylo pro projednávanou věc bezcenné, když existence žádného takového podnětu nebyla nejenže zjištěna, ale ani tvrzena. Konečně soud zamítl i návrh na důkaz přehráním videozáznamu, jímž chtěl žalobce demonstrovat vysokou úroveň výcviku a poslušnosti jeho psů. V projednávané věci nebylo žalobci kladeno za vinu, že by neměl své psy vychovány, popř. že jsou neposlušní. Zjištění plynoucí z takového videozáznamu by tedy byla z hlediska předmětu tohoto řízení irelevantní. Soud ani neshledal důvod obstarávat a k důkazu provádět výpis z elektronické evidence návštěv u veterinární lékařky MVDr. K., neboť, jak už opakovaně shora uvedl, datum návštěvy poškozené u veterinářky není relevantní skutkovou okolností projednávaného případu.

43. Shora uvedené lze tedy shrnout tak, že žádnou v žalobě uplatněnou námitku soud neshledal důvodnou. Proto žalobu jako celek výrokem I. tohoto rozsudku postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

44. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož by měl právo na plnou náhradu nákladů řízení procesně plně úspěšná žalovaná. Jelikož žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, rozhodl soud tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 27. ledna 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu